

[Knud Kristensen.]

det nævnte Forhold paa Bornholm skulde ligge dette, at jeg vilde formene Socialdemokraterne at benytte Loven, og sagde, at det kunde dog ikke være Meningen; naar vi nu havde Loven, maatte enhver jo benytte den. Deri er jeg fuldstændig enig, og min Udtalelse gik derfor ogsaa ud paa at vise et Eksempel paa, at det, som Socialdemokraterne her i Tinget kun kunde finde noget slet ved, kunde dog andre Socialdemokrater, ude i det praktiske Liv, undertiden finde noget godt ved, ogsaa nogen Beskyttelse ved. Og naar det ærede Medlem saa sagde, at der i mine Udtalelser laa en Modsigelse, fordi jeg havde sagt, at den enkelte Socialdemokrat kunde benytte Loven, men samtidig havde erkendt, at Socialdemokratiet konsekvent var imod Loven, saa kan jeg for saa vidt ikke erkende dette, som Socialdemokratiet som Parti er een Ting, noget andet er, at der kan være enkelte Medlemmer, der har en anden Opfattelse. Det kan jeg ikke vide noget om og kan derfor heller ikke udtale mig om. Om vedkommende Mand, som har paaberaabt sig Loven, har en anden Opfattelse, ved jeg heller slet ikke. Men de faktiske Forhold viser, at han i hvert Fald har truet andre med denne Lov til sin egen eller sit Blads Beskyttelse.

Det ærede Medlem Hr. Steen mente, at der var en Inkonsekvens i Venstres Stilling derved, at det tidligere slet ikke har villet have nogen Undersøgelse vedrørende dette Forhold, men nu er det saa interesseret i en Undersøgelse. Men det er slet ikke rigtigt. Vi har ønsket at behandle denne Sag i Udvalg, det har vi gjort tidligere, og dér har vi slet ikke sagt noget om, at en Undersøgelse og grundig Behandling ikke var af det gode. Vi har heller ikke i og for sig ønsket en videregaaende Undersøgelse nu, fordi vi mener, at Loven for saa vidt kan være tilfredsstillende. Men vi ønsker Loven bevaret. Og derfor, naar Det radikale Parti mener, her er et Problem, saa er det lidt mærkeligt — hvis ikke man forstaar Hensigten —, at Undersøgelsen faar en saa stor Interesse for dem, lige i det Øjeblik der er Udsigt til, at der kan naas et Resultat.

Det er det, der er Modsetningen i Det radikale Partis Stilling: Man udtaler: Her er et Spørgsmaal, der skal undersøges, her er et Spørgsmaal, der trænger sig frem og skal have en Løsning, her tiltrænges en Lovgivning, men paa alle Felter, hvor Venstre har sat ind, har man modarbejdet et Resultat af vort Arbejde, først ved — som jeg

allerede har nævnt — at stille Forslag om Undersøgelse lige i det Øjeblik, da Sagen var omtrent færdig og der skulde naas et Resultat, og naar det ikke var Tilfældet saaledes som ved denne Lejlighed, saa har Undersøgelsen ingen Interesse for de Radikale, saa foreslaar de ikke noget i den Retning, nej, saa skal Loven ophæves og dermed Punktum.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Steen, at det var ganske urigtigt, hvad jeg havde fremført, at hvad der var uberettiget, ikke var ulovligt, og henviste til, at uberettigede Handlinger jo fik deres Dom ad anden Vej. Jeg troede dog, at det, vi her taler om, var de juridiske Domstole. Vi drøfter jo ikke her, hvor mange der bliver dømt efter Fortjeneste i mange af disse Livets Forhold, hvor visse Handlinger fører deres Konsekvenser med sig, baade politiske og af anden Art; det kommer ganske af sig selv eller kommer ikke, uanset hvad vi lovgiver eller ikke lovgiver. Derfor mente jeg, det ærede Medlem var fuldt indforstaaet med, at naar man taler om, at ulovlige og retsstridige Handlinger faar deres Dom, saa mener man dermed deres Dom ved de juridiske Domstole, og derfor anser jeg ogsaa blot det ærede Medlems Udtalelser her for Forsøg paa at snakke om noget andet.

Til det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen vil jeg gerne sige, at jeg takker ham for saa vidt for hans Udtalelser, for i dem kom det jo klart til Udtryk, hvad det egentlig er — det tror jeg nok man kan sige —, der inderst inde ligger baade det ærede Medlem og Regeringspartierne paa Sinde at opnaa. De erkender, at denne Lov har virket hemmende og straffende over for visse Ting, som Organisationsmagten har foretaget sig, og de erkender ogsaa, at Lovens Eksistens har virket forebyggende. Hvad det ærede Medlem saa klart giver Udtryk for, er dette, at naar nu Loven bliver fejlet af Vejen, saa er det ikke alene de Handlinger, der hidtil er blevet paadømt, som der skal være fri Bane for, men saa gælder dette enhver Handling, der hemmer Organisationernes Indgriben over for de enkelte, over for dem, der ønsker at staa udenfor og ikke ønsker at rette sig efter Organisationsmagtens Bestemmelser. Det er det, der foresvæver det ærede Medlem som Idealet, det er det, han giver Udtryk for, og med Hensyn til det ser han en Hindring i denne Lov. Det er to klare Standpunkter, der her staar over for hinanden: Det ærede Medlem ønsker fri Bane uden nogen Hemning, vi ønsker en Begrænsning inden for den Ramme, som Samfundet gennem Lovgivning og Doms-